

Sygn. akt VIII U 10217/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 28 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu, VIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Łukasz Ruszkiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Diana Nowak

przy udziale zainteresowanego ---

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2015 roku w Poznaniu

odwołań: 1) R. K., 2) (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w P.

z dnia 18 września 2014 roku, znak: (...)

w sprawie: 1) R.K., 2) (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w P.

o podstawę wymiaru składek

1. zmienia zaskarżoną decyzję i stwierdza, iż podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia: emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne odwołującego R.K.z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. stanowią, w okresie od marca 2014 roku do kwietnia 2014 roku, kwoty zadeklarowane przez płatnika składek,

2. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w P. na rzecz odwołującego R. K.kwotę 120 złotych (słownie: sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

3. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w P. na rzecz odwołującej (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. kwotę 120 złotych (słownie: sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Łukasz Ruszkiewicz

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 września 2014 roku nr (...), adresowaną do (...) sp. z o.o., Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., działając na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 18 ust. 1, 2 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2013 roku, poz. 1442 ze zm.) oraz art. 81 ust. 1, 5, 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 roku, nr 164, poz. 1027 ze zm.), § 11 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 maja 1996 roku w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych

należności przewidzianych w Kodeksie Pracy (Dz. U. z 1996 roku, Nr 62, poz. 289) oraz art. 58§3 kc stwierdził, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia R. K. podlegającego ubezpieczeniom jako pracownik u płatnika składek (...) sp. z o.o. wynosi:

Okres (mm/rrrr)	ubezpieczenie emerytalne rentowe	i ubezpieczenie chorobowe	ubezpieczenie wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
03/2014	2.272,01 zł	2.272,01 zł	2.272,01 zł	2.353,62 zł
04/2014	0,00 zł	0,00 zł	0,00 zł	1.764,46 zł

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy przytoczył treść przepisów stanowiących jej podstawę. Wskazał, iż od dnia 1 czerwca 2011 roku ubezpieczony R. K. został zgłoszony do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia u płatnika składek na pełen etat za wynagrodzeniem w wysokości 7.150,00 zł. Nadto organ rentowy wskazał, że aneksem z dnia 2 lipca 2012 roku zwiększono podstawę wymiaru składek do kwoty 10.050,00 zł, a następnie porozumieniem z dnia 28 listopada 2012 roku zmniejszono podstawę wymiaru składek do kwoty 2.840,00 zł, a powyższa zmiana miała obowiązywać w okresie od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku. W ocenie pozwanego wysokie wynagrodzenie R.K., niezbyt dobra kondycja finansowa płatnika składek oraz powstanie niezdolności do pracy w krótkim okresie od zmiany wymiaru czasu pracy oraz wynagrodzenia wskazują, że ustalenie tak wysokiego wynagrodzenia miało na celu uzyskanie wysokich świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że zakwestionował wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek za miesiące od marca 2014 roku, ponieważ okoliczności sprawy wskazują, że zostało wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z zasadami współżycia społecznego i w związku z tym ustalił podstawę wymiaru składek w kwocie równej wynagrodzeniu pobieranemu przez pracownika w roku poprzednim tj. 2.840,00 zł.

Od powyższej decyzji ubezpieczony R. K. oraz spółka (...) sp. z o.o. wnieśli odwołania, zaskarżając decyzję w całości i domagając się zmiany zaskarżonej decyzji w całości poprzez ustalenie, że za okres od marca 2014 roku podstawa wymiaru składek winna być obliczona od przychodu R. K. wynoszącego miesięcznie 10.050,00 zł brutto, domagając się nadto zasądzenia od pozwanego na ich rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu odwołujący wskazali, że trudno uznać, że już 28 listopada 2012 roku ubezpieczony wraz z płatnikiem składek przewidzieli, że w marcu 2014 roku, a więc za półtora roku, ubezpieczony uzyska zwolnienie lekarskie z tytułu niezdolności do pracy. Ponadto odwołujący podał, że w chwili obecnej nie przebywa już na zwolnieniu lekarskim i pobiera wynagrodzenie w kwocie 10.050,00 zł brutto miesięcznie oraz od takiego wynagrodzenia płatnik odprowadza składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne odwołującego, co potwierdza, że przedmiotowe wynagrodzenie jest wynagrodzeniem rzeczywistym i nie miało na celu wyłudzenia wysokich świadczeń. Dodatkowo odwołujący podniósł, że posiada wyższe wykształcenie, ukończył Politechnikę (...), Wydział (...) Chemicznej, kierunek technologii ochrony środowiska, a zatem jego wykształcenie jest zgodne z przedmiotem działalności płatnika składek, a dodatkowo odwołujący pełnił funkcję prezesa zarządu, co wiąże się z dużą odpowiedzialnością, szczególnie finansową, a także licznymi obowiązkami.

W odpowiedzi na odwołanie organ podtrzymał stanowisko w sprawie, wnosząc o oddalenie odwołania.

Odwołująca Spółka wniosła o zasądzenie na jej rzecz rzeczywistych kosztów procesu zgodnie z przedłożonymi fakturami.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący R. K. urodzony (...), posiada wykształcenie wyższe, ukończył Politechnikę (...), Wydział (...) na kierunku technologii ochrony środowiska, uzyskując w dniu 15 października 1998 roku tytuł mgr inż. ochrony środowiska, specjalność monitoring.

Dowód: kwestionariusz osobowy w dokumentach pozwanego organu rentowego, w tym świadectwo dojrzałości, dyplom ukończenia studiów na kierunku ochrona środowiska oraz zeznania odwołującego (k.85).

W okresie do 2009 roku odwołujący prowadził własną działalność gospodarczą w zakresie usług handlowych, świadczył usługi na podstawie umowy menedżerskiej. Od 2009 roku odwołujący był współnikiem spółki cywilnej (...) zajmującej się handlem olejami, smarami i płynami chłodniczymi.

Dowód: zeznania odwołującego w charakterze strony (k.85-86)

W dniu 15 marca 2011 roku na podstawie aktu notarialnego Rep. A nr (...) została na podstawie umowy utworzona spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością oraz został powołany zarząd Spółki, w którego skład został powołany odwołujący R. K. jako Prezes Zarządu.

Głównym przedmiotem działalności spółki (...) sp. z o.o. jest projektowanie i wykonawstwo urządzeń wykorzystujących odnawialne źródła energii oraz wynajmem samochodów podmiotom zewnętrznym. Spółka posiada 5 samochodów ciężarowych i osobowych oraz wózek widłowy.

Dowód: w/w akt notarialny (strona 15) dotyczący oświadczenia o powołaniu Zarządu oraz odpis KRS spółki w dokumentach pozwanego.

W dniu 5 maja 2011 roku dokonano wpisu spółki (...) do Krajowego Rejestru Sądowego, w dniu 17 maja 2011 roku nadano spółce numer REGON oraz numer NIP.

Uchwałą z dnia 31 maja 2011 roku Zgromadzenia Wspólników (...) sp. z o.o., na podstawie art. 210 kodeksu handlowego powołano pełnomocników w osobach K. D. oraz T. M. do zawarcia umowy o pracę z członkiem zarządu (...) sp. z o.o. – R. K.

Dowód: uchwała z dnia 31 maja 2011 roku w dokumentach pozwanego organu rentowego.

Odwołujący R. K. zawarł w dniu 1 czerwca 2011 roku z odwołującą spółką (...) sp. z o.o. umowę o pracę na czas nieokreślony, na podstawie której został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku Prezesa Zarządu za miesięcznym wynagrodzeniem w kwocie 7.150,00 zł brutto. Miejsce wykonywania pracy zostało określone jako siedziba pracodawcy w O..

Dowód: umowa o pracę z dnia 1 czerwca 2011 roku w dokumentach pozwanego organu rentowego.

Na podstawie w/w umowy o pracę dokonano zgłoszenia odwołującego do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych na druku ZUS ZUA z kodem tytułu ubezpieczenia 01 10 00 od dnia 1 czerwca 2011 roku.

Aneksem do w/w umowy o pracę z dnia 2 lipca 2012 roku numer (...) strony ustaliły wysokość wynagrodzenia w kwocie 10.050,00 zł brutto miesięcznie i postanowienie to weszło w życie z dniem 1 lipca 2012 roku.

Dowód: aneks z dnia 2 lipca 2012 roku w dokumentach pozwanego organu rentowego.

W związku z dokonanymi uzgodnieniami między odwołującym R.K.a pracodawcą (...) sp. z o.o. strony zawarły w dniu 28 listopada 2012 roku porozumienie dotyczące zmiany warunków umowy o pracę z dnia 1 czerwca 2011 roku w zakresie wynagradzania, zmienionych aneksem z dnia 2 lipca 2012 roku.

Wobec powyższego, zmieniły dotychczasowy warunek umowy o pracę z dnia 1 czerwca 2011 roku zawartej na czas nieokreślony, zmieniony aneksem z dnia 2 lipca 2012 roku, według którego odwołujący otrzymał wynagrodzenie określone stawką miesięczną w wysokości 10.050,00 zł brutto na nowy, według którego odwołujący otrzymał wynagrodzenie w wysokości 2.840,00 zł brutto miesięcznie. W pkt. 2 w/w porozumienia wskazano, że obniżenie wynagrodzenia za pracę będzie obowiązywało w okresie od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku. Ponadto wskazano, że po upływie tego okresu, o ile nie zostanie podpisane kolejne porozumienie, podstawę do ustalenia i naliczenia wysokości wynagrodzenia stanowić będzie wynagrodzenie otrzymywane do dnia 31 grudnia 2013 roku tj. w wysokości 10.050,00 zł brutto.

Dowód: porozumienie z dnia 28 listopada 2012 roku zmieniające warunki umowy o pracę z dnia 1 czerwca 2011 roku w dokumentach pozwanego organu rentowego.

W dniu 30 grudnia 2013 roku odwołujący zwrócił się do pracodawcy z prośbą o obniżenie wymiaru czasu pracy do 1/4 etatu na okres dwóch miesięcy tj. od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia 28 lutego 2014 roku z powodów rodzinnych - choroby ojca i matki odwołującego. Pracodawca spółka (...) sp. z o.o. przychyliła się do prośby odwołującego i obniżyła jego wymiaru czasu pracy do 1/4 etatu w w/w okresie dwóch miesięcy jednocześnie obniżając wynagrodzenie w tym okresie do kwoty 420,00 zł brutto.

Dowód: prośba pracownika z dnia 30 grudnia 2013 roku w dokumentach pozwanego .

Do obowiązków odwołującego jako Prezesa zarządu spółki (...) na podstawie umowy o pracę z dnia 1 czerwca 2011 roku należało prowadzenie przedsiębiorstwa Spółki, zarządzanie jej majątkiem, reprezentowanie Spółki wobec osób trzecich na zasadach określonych w kodeksie spółek handlowych i umowie spółki. Ponadto odwołujący był obowiązany do dbania o bezpieczeństwo finansowe spółki.

Dowód: zakres obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności z dnia 1 czerwca 2011 roku w dokumentach pozwanego.

Za okres od dnia 26 marca 2014 roku do dnia 27 kwietnia 2014 roku zostało odwołującemu wypłacone wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy ze środków pracodawcy, a następnie od dnia 7 listopada 2013 roku złożono roszczenie o zasiłek chorobowy z ubezpieczenia chorobowego.

Dowód: dokumenty w aktach pozwanego organu rentowego.

W okresie od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia 30 czerwca 2014 roku odwołująca spółka zatrudniła M. D. na podstawie umowy o pracę na czas określony na stanowisku kierownika do spraw technicznych za wynagrodzeniem w wysokości 5.000,00 zł brutto miesięcznie.

W dniu 1 lipca 2014 roku odwołująca spółka (...) sp. z o.o. zawarła z M. D. kolejną umowę o pracę na czas nieokreślony, na podstawie której został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierownika do spraw technicznych za wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 10.000,00 zł brutto.

Dowód: w/w umowy o pracę w aktach pozwanego organu rentowego.

Odwołujący R.K. od początku istnienia spółki (...) sp. z o.o., tj. od 2011 roku był jedynym członkiem zarządu – Prezesem. Spółka utworzona została na bazie spółki cywilnej, której odwołujący wcześniej był współnikiem, tj. wspólnicy spółki cywilnej stali się współnikami odwołującej spółki (...). (...) spółki cywilnej w zakresie sprzedaży olejów i smarów przestała przynosić zyski i wówczas wspólnicy postanowili utworzyć spółkę (...) związaną z odnawialnymi źródłami energii

Dowód: zeznania odwołującego R. K. (k.85-86), zeznania świadka A. W. (k.84), częściowo zeznania świadka T. G. (k.84-85) oraz zeznania świadka M. D. (k. 85).

Odwołująca spółka za rok obrotowy 2011 wykazała stratę brutto w łącznej kwocie 48.180,59 zł, jednakże ta strata bilansowa została pokryta w kolejnym roku obrotowym, tj. w 2012 roku, w którym odwołująca osiągnęła już zysk brutto w łącznej wysokości 1.718,43 zł, natomiast już w 2013 roku odwołująca spółka osiągnęła łączny zysk brutto w kwocie 6.093,21 zł.

Dowód: sprawozdania finansowe za lata 2011 – 2013, bilanse i rachunki zysków i strat (k. 172 – 189)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie dokumenty zgromadzone w aktach pozwanego organu rentowego oraz aktach sprawy, albowiem zostały one sporządzone przez powołane do tego osoby, w ramach przysługujących im kompetencji oraz w przewidzianej przez prawo formie. Nadto dokumenty te nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Fakt niekwestionowania przez strony treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwolił nadto na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Przymiot wiarygodności Sąd przyznał zeznaniom świadków w całości: A. W., T. G. oraz M. D. jako spontanicznym, rzeczowym i szczerym. Były one zbieżne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, w tym zeznaniami odwołującej. Zeznania świadków były zasadniczo spójne i zbieżne w zakresie faktycznie wykonywanych przez odwołującego czynności w ramach spornej umowy o pracę na stanowisku Prezesa Zarządu spółki (...) sp. z o.o., jak również w zakresie faktycznego wymiaru czasu pracy i wysokości wynagrodzenia odwołującego. W/w świadkowie swoimi zeznaniami zbieżnymi z zeznaniami samego odwołującego potwierdzili, iż odwołujący od początku istnienia spółki tj. od czerwca 2011 roku był zatrudniony w spółce (...) jako Prezes Zarządu i faktycznie w niej pracował zajmując się projektem dotyczącym odnawialnych źródeł energii. Świadkowie również potwierdzili, iż odwołujący początkowo otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 7.000,00 zł brutto miesięcznie, a następnie 10.050,00 zł brutto. Świadek A. W., będąc księgową spółki i obsługująca spółkę jak zewnętrzne biuro rachunkowe i zajmująca się również zgłoszeniami pracowników do ZUS, potwierdziła, że odwołujący R. K. od 2011 roku czynnie uczestniczył w sprawach związanych z działalnością odwołującej Spółki, corocznie podpisywał sprawozdania finansowe oraz sporządzał m.in. sprawozdanie

Natomiast świadek M. D., będący obecnie zatrudnionym w spółce w charakterze kierownika ds. technicznych, potwierdził, iż obniżenie wynagrodzenia odwołującego do kwoty 2.840,00 zł brutto na skutek porozumienia z dnia 28 listopada 2012 roku było spowodowane kryzysem w spółce oraz problemami związanymi z ustawą o odnawialnych źródłach energii i nastąpiło tylko na okres jednego roku 2013. Powyższe potwierdziły również zeznania odwołującego w charakterze strony, które Sąd uznał za wiarygodne i przekonujące. Zeznania świadka M. D., potwierdzone dowodami z dokumentów w postaci jego umów o pracę, dowiodły, że również świadek jest zatrudniony w odwołującej spółce na stanowisku kierownika do spraw technicznych za wynagrodzeniem w wysokości 10.000,00 zł brutto miesięcznie.

Świadek T. G. swoimi zeznaniami również potwierdził fakt świadczenia pracy przez odwołującego jako Prezesa Zarządu Spółki w postaci współpracy z ramienia Instytutu (...) Oddział w P. oraz jako osoba prywatna w okresie od października 2011 roku do dnia dzisiejszego z odwołującym w zakresie realizacji nowego projektu wdrożenia konstrukcji turbin wiatrowych. W/w świadek potwierdził, iż odwołującą Spółkę reprezentował właśnie odwołujący i tylko z nim w sprawie organizacji produkcji się kontaktował. Świadek podał, że współpraca z odwołującą spółką trwa do tej pory, a jej celem jest wdrażanie do produkcji turbin wiatrowych.

Sąd przeprowadził dodatkowo w toku przedmiotowego postępowania dowód ze sprawozdań finansowych, bilansów i rachunków zysków i strat odwołującej spółki (...) sp. z o.o. za lata 2011 - 2013, z których wynika jednoznacznie, iż odwołująca spółka w latach 2012 i 2013 osiągnęła zysk, a zatem była na tyle wypłacalna, aby wypłacać odwołującemu jako Prezesowi Zarządu Spółki wynagrodzenie ustalone w umowie o pracę a następnie w aneksie z dnia 2 lipca 2012 roku. Podkreślić należy, że odwołująca spółka poniosła stratę jedynie w 2011 roku z powodu rozpoczęcia prowadzenia

działalności i poczynionych z tego tytułu inwestycji, które miały przynieść i przyniosły wymierne korzyści finansowe dla Spółki, a która to strata została pokryta z zysków osiągniętych w kolejnym roku obrotowym.

W zakresie wykazania potrzeby i celowości zatrudnienia odwołującego od dnia 1 czerwca 2011 roku na podstawie umowy o pracę za wynagrodzeniem w wysokości 7.150,00 zł, a następnie 10.050,00 zł brutto miesięcznie wskazać należy, iż odwołujący posiada wyższe wykształcenie, ukończył bowiem Politechnikę (...), Wydział (...) Chemicznej na kierunku technologii ochrony środowiska, co było zgodne z ówczesnym nowym projektem spółki w zakresie odnawialnych źródeł energii. Odwołujący ponadto posiadał doświadczenie menedżerskie, bowiem do 2009 roku świadczył usługi w ramach prowadzonej działalności gospodarczej na podstawie umowy menedżerskiej. W uznaniu Sądu zatem wynagrodzenie odwołującego w wysokości 10.050,00 zł brutto miesięcznie jest adekwatne do posiadanego przez niego wykształcenia, zajmowanej funkcji, odpowiedzialności oraz ekwiwalentne do świadczonej przez niego pracy.

Sąd ocenił zeznania odwołującego R. K. jako wiarygodne w całości, rzeczowe, spontaniczne, szczere w zakresie wskazania przez niego, iż w styczniu oraz lutym 2014 roku odwołujący z powodów osobistych i rodzinnych nie mógł świadczyć pracy w pełnym wymiarze, dlatego wystąpił do pracodawcy z prośbą o obniżenie wymiaru czasu pracy, na co pracodawca wyraził zgodę, co w sposób oczywisty wiązało się z obniżeniem na ten okres czasu wysokości wynagrodzenia do kwoty 420,00 zł proporcjonalnej do 1/4 etatu. Odwołujący również wyjaśnił, że do jego obowiązków pracowniczych jako Prezesa Zarządu należało zajmowanie się kluczowymi klientami spółki oraz był odpowiedzialni za finanse spółki. Ponadto odwołujący wyjaśnił przyczyny obniżenia w drodze porozumienia z dnia 28 listopada 2012 roku jego wynagrodzenia za pracę do kwoty 2.840,00 zł wskazując na kryzys w firmie, konflikt wspólników oraz problemy z przepisami prawnymi dotyczącymi odnawialnych źródeł energii.

Organ rentowy zresztą w żaden sposób nie zakwestionował zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i nie złożył jakichkolwiek dodatkowych wniosków dowodowych na poparcie twierdzeń, z których wywodził skutki prawne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania zasługiwały na uwzględnienie.

Odnosząc się do meritum sprawy stwierdzić należy, iż sporną decyzją pozwany organ rentowy określił podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne R.K.za marzec i kwiecień 2014 roku z tytułu zatrudnienia u odwołującej

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialności w wysokości wynagrodzenia za pracę pobieranego przez odwołującego w roku poprzednim tj. w wysokości 2.840,00 zł. W ocenie pozwanego bowiem wynagrodzenie zostało wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z zasadami współzycia społecznego i w związku z tym ustalił podstawę wymiaru składek w kwocie równej wynagrodzeniu pobieranemu przez pracownika w roku poprzednim, tj. 2.840,00 zł.

Odwołujący natomiast podnosili, iż brak jest jakichkolwiek dowodów pozwalających na wyprowadzenie wniosku, że umowa o pracę z dnia 1 czerwca 2011 roku mogłaby zostać uznane za czynność prawną nieważną, a jego wynagrodzenie ustalone w umowie o pracę jest adekwatne do posiadanych przez niego kwalifikacji zawodowych oraz doświadczenia.

Na wstępie wskazać należy, iż wprawdzie w prawie pracy obowiązuje zasada swobodnego kształtowania postanowień umownych, ale bezspornym pozostaje, iż wolność kontraktowa realizuje się tylko w takim zakresie, w jakim przewiduje to obowiązujące prawo. Wprawdzie z punktu widzenia art. 18§1 kp, umówienie się o wyższe od najniższego wynagrodzenie jest dopuszczalne, to należy pamiętać, że autonomia stron umowy w kształtowaniu jej postanowień podlega ochronie jedynie w ramach wartości uznawanych i realizowanych przez system prawa, a strony obowiązują nie tylko respektowanie własnego interesu jednostkowego, lecz także wzgląd na interes publiczny. Powyższe wynika przede wszystkim z treści art. 353¹ kc, który ma odpowiednie zastosowanie do stosunku pracy. Z kolei odpowiednie zastosowanie art. 58 kc pozwala na uściślenie, że postanowienia umowy o pracę sprzeczne z ustawą albo mające na celu jej obejście są nieważne, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, a sprzeczne z zasadami współzycia

społecznego - nieważne bezwzględnie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, dotyczącym bezprawnych czynności prawnych prawa pracy, występują liczne odwołania do sankcji art. 58 kc (vide wyrok z dnia 22 stycznia 2004 roku, I PK 203/03, wyrok z dnia 28 marca 2002 roku, I PKN 32/01; wyrok z dnia 23 września 1998 roku, II UKN 229/98, czy wyrok z dnia 14 marca 2001 roku, II UKN 258/00).

Zatem dopuszczalność oceniania ważności treści umów o pracę według reguł prawa cywilnego, na podstawie art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p., nie jest w judykaturze kwestionowana.

Ocena wysokości wynagrodzenia umówionego przez strony stosunku pracy powstaje także na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych, w którym ustalanie podstawy wymiaru składki z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy oparte jest na zasadzie określonej w art. 6 ust. 1 i art. 18 ust. 1 w związku z art. 20 ust. 1 i art. 4 pkt 9, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z tymi przepisami, podstawą składki jest przychód, o którym mowa w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych, a więc wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne, a w szczególności wynagrodzenie zasadnicze, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty i wszelkie inne kwoty, niezależnie od tego, czy ich wysokość została ustalona z góry, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych (art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych).

Dla ustalenia wysokości składek znaczenie decydujące i wyłączne ma zatem fakt dokonania wypłaty wynagrodzenia w określonej wysokości. Należy jednak pamiętać, że umowa o pracę wywołuje skutki nie tylko bezpośrednie, dotyczące wprost wzajemnych relacji między pracownikiem i pracodawcą, lecz także dalsze, pośrednie, w tym w dziedzinie ubezpieczeń społecznych; kształtuje ona stosunek ubezpieczenia społecznego, określa wysokość składki, a w konsekwencji prowadzi do uzyskania odpowiednich świadczeń.

W związku z tym nadmiernemu uprzywilejowaniu płacowemu pracownika, które w prawie pracy mieściłoby się w ramach art. 353¹ kc, w prawie ubezpieczeń społecznych można przypisać - w okolicznościach każdego konkretnego wypadku - zamiar nadużycia świadczeń przysługujących z tego ubezpieczenia. Alimentacyjny charakter tych świadczeń oraz zasada solidaryzmu wymagają, żeby płaca - stanowiąca jednocześnie podstawę wymiaru składki - **nie była ustalana ponad granicę płacy słusznej, sprawiedliwej i zapewniającej godziwe utrzymanie oraz żeby rażąco nie przewyższała wkładu pracy, a w konsekwencji, żeby składka nie przekładała się na świadczenie w kwocie nienależnej.** Jest tak również dlatego, że choć przepisy prawa ubezpieczeń społecznych w swej warstwie literalnej odnoszą wysokość składek do wypłaconego wynagrodzenia, to w rzeczywistości odwołują się do takiego przełożenia pracy i uzyskanego za nią wynagrodzenia na składkę, które pozostaje w harmonii z poczuciem sprawiedliwości w korzystaniu ze świadczeń z ubezpieczenia, udzielanych z zasobów ogólnospołecznych.

Art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych - w związku z art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym oraz z przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.) - musi być zatem uzupełniony w ramach systemu prawnego stwierdzeniem, że podstawę wymiaru składki ubezpieczonego będącego pracownikiem stanowi wynagrodzenie godziwe, a więc należne, właściwe, odpowiednie, rzetelne, uczciwe i sprawiedliwe, zachowujące cechy ekwiwalentności do pracy. Ocena godziwości wynagrodzenia wymaga uwzględnienia okoliczności każdego konkretnego przypadku, a zwłaszcza rodzaju, ilości i jakości świadczonej pracy oraz wymaganych kwalifikacji (vide uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 listopada 1997 roku, U 6/96, oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1999 roku, I PKN 465/99). Takie rozumienie godziwości wynagrodzenia odpowiada kryteriom ustalania wysokości wynagrodzenia z art. 78§ 1 kp, który nakazuje ustalenie wynagrodzenia za pracę tak, aby odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganych przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy.

Wskazać przy tym należy, iż przepis art. 86 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych daje organowi rentowemu kompetencje do badania zarówno tytułu zawarcia umowy o pracę, jak i ważności jej poszczególnych

postanowień i - w ramach obowiązującej go procedury zakwestionowania tych postanowień umowy o pracę w zakresie wynagrodzenia, które pozostają w kolizji z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2005 roku w sprawie II UK 16/050). Zakład Ubezpieczeń Społecznych może więc kwestionować wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że zostało wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współzycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 roku w sprawie III UK 7/09). Realna możliwość takiej kontroli powstaje po przekazaniu przez płatnika składek raportu miesięcznego, przedkładanego zgodnie z art. 41 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W raporcie płatnik przedstawia między innymi dane o tytule ubezpieczenia i podstawie wymiaru składek oraz dokonuje zestawienia należnych składek na poszczególne ubezpieczenia. Dane te mogą być zakwestionowane zarówno przez ubezpieczonego, jak i przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. W ramach art. 41 ust. 12 i 13 ustawy Zakład Ubezpieczeń Społecznych może zakwestionować także wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że zostało wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współzycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa. Na podstawie art. 41 ust. 13 ustawy Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest również uprawniony do zamiany przekazanych przez płatnika składek informacji o wysokości wynagrodzenia (vide uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2005 roku w sprawie II UZP 2/05).

W realiach sprawy jako bezpodstawne należy ocenić stanowisko pozwanego organu rentowego, iż określona przez odwołującą spółkę wysokość wynagrodzenia za pracę R. K.w umowie o pracę z dnia 1 czerwca 2011 roku zmienionej w dniu 2 lipca 2012 roku – to jest w kwocie 10.050,00 złotych miesięcznie – została ustalona ponad granicę pracy słusznej, sprawiedliwej, zapewniającej godziwe utrzymanie i, że jako taka jest sprzeczna z zasadami współzycia społecznego. Organ rentowy nie przedstawił jakichkolwiek dowodów na poparcie swojego stanowiska, poza gołosłownym i nie mającym znaczenia w sprawie twierdzeniem, że okoliczności sprawy wskazują, że zostało ono wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współzycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa. W ocenie Sądu wynagrodzenie R. K.w wysokości 10.050,00 złotych należy uznać za odpowiednie do rodzaju wykonywanej przez niego pracy, zajmowanego stanowiska – Prezesa Zarządu Spółki, jego wykształcenia i doświadczenia zawodowego w zakresie zarządzania spółką oraz kwalifikacji zawodowych. Podkreślenia wymaga, iż odwołujący jest osobą posiadającą wykształcenie wyższe kierunkowe, ukończył bowiem Politechnikę (...), Wydział (...) na kierunku technologia ochrony środowiska, co było zgodne z ówczesnym nowym projektem spółki w zakresie odnawialnych źródeł energii. Odwołujący ponadto posiadał doświadczenie menedżerskie, bowiem do 2009 roku świadczył usługi w ramach prowadzonej działalności gospodarczej na podstawie umowy menedżerskiej. W ocenie Sądu zatem wynagrodzenie odwołującego w wysokości 10.050,00 zł brutto miesięcznie jest adekwatne do posiadanego przez niego wykształcenia, zajmowanej funkcji, odpowiedzialności oraz ekwiwalentne do świadczonej przez niego pracy. Stwierdzić w tym miejscu należy, iż organ rentowy w żaden sposób nie analizował wysokości wynagrodzenia odwołującego przez ten pryzmat, gołosłownie podnosząc, iż zmiana warunków pracy poprzez podwyższenie wynagrodzenia została dokonana w celu uzyskania wyższych świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Taki pogląd nie może przesądzać o słuszności twierdzeń organu rentowego. Pozwany organ rentowy nie przedstawił żadnych dowodów świadczących o tym, że zmiana warunków zatrudnienia odwołującego miała na celu uzyskanie wyższych świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Jak wskazuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 stycznia 2014 roku, I UK 302/13 wzorzec godziwego wynagrodzenia, który czyni zadość ekwiwalentności zarobków do rodzaju i charakteru świadczonej pracy oraz posiadanych przez pracownika doświadczenia i kwalifikacji zawodowych będzie uwzględniał między innymi takie czynniki, jak: siatka wynagrodzeń obowiązująca w zakładzie pracy; średni poziom wynagrodzeń za taki sam lub podobny charakter świadczonej pracy w danej branży; wykształcenie; zakres obowiązków; odpowiedzialność materialna oraz dyspozycyjność. Organ rentowy natomiast ograniczył się do wysnuwania wniosków, nie analizując w żaden sposób zobiektywizowanych i wyliczonych przykładowo powyżej kryteriów ustalania godziwego wynagrodzenia. W okolicznościach sprawy trudno uznać ażeby wynagrodzenie odwołującego było nieadekwatne do jego kwalifikacji, zajmowanego stanowiska, odpowiedzialności oraz ilości świadczonej pracy, a dodatkowo był wysoko ocenianą przez pracodawcę. Organ rentowy w zaskarżonej decyzji jedynie wskazał na naruszenie, w jego ocenie, przez odwołującego i odwołującą spółkę zasad współzycia społecznego, bez jakiej pogłębionej analizy w tym zakresie ani przedstawienia

choćby przykładowych zasad, których organ rentowy naruszenia upatruje w ich działaniach. Zaznaczyć również należy, iż o całkowitym niezrozumieniu przez organ rentowy istoty sprawy i kwestii związanych z możliwością podważania wysokości ustalonej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie z zdrowotne, świadczy fakt, iż w zaskarżonej decyzji przywołano wszystkie wymienione w art. 58§1 i 2 okoliczności powodujące nieważność czynności prawnej, przy czym oczywistym jest przykładowo to, że czynność prawna sprzeczna z prawem nie może jednocześnie zmierzać do jego obejścia.

Zauważyć należy, że już w czerwcu 2011 roku strony w umowie o pracę ustaliły wynagrodzenie odwołującego na poziomie 10.050,00 zł brutto miesięcznie, a więc na niemal 3 lata przed uzyskaniem przez odwołującego zwolnienia lekarskiego z powodu niezdolności do pracy. Podkreślić również należy, że poza doświadczeniem zawodowym zdobywanym przez odwołującego dzięki pracy wykonywanej na rzecz spółki, odwołujący posiada wykształcenie adekwatnie do zajmowanego stanowiska pracy i powierzonych mu obowiązków w zakresie spraw dotyczących ochrony środowiska i odnawialnych źródeł energii. Odwołujący ponadto jako członek zarządu ponosił odpowiedzialność za finanse spółki, a zatem zajmowanie tak odpowiedzialnego stanowiska wymaga stosownego wynagrodzenia, tj. adekwatnego do zakresu powierzonych czynności.

Dodatkowo wskazać należy, że z zasad doświadczenia życiowego wynika, że wynagrodzenie odwołującego nie odbiega od średniej wynagrodzeń osób pełniących funkcję prezesów zarządów spółek z ograniczoną odpowiedzialności, posiadających podobne do odwołującego wykształcenie tj. wyższe i kwalifikacje zawodowe.

W tym miejscu wskazać również należy, że skorzystanie z ochrony gwarantowanej pracowniczym ubezpieczeniem społecznym jest legalnym celem zawierania umów o pracę. Może ono nawet być głównym motywem nawiązania stosunku pracy, zamiast wykonywania pracy na innych podstawach prawnych. Zawierając umowy o pracę strony kierują się różnymi motywami indywidualnymi, które należy odróżnić od *causae* czynności prawnej (typowego celu czynności prawnej). Między innymi, jak wskazał Sąd Najwyższy, zawarcie umowy o pracę, choćby zmierzało do uzyskania zwolnienia od kosztów sądowych, czy uzyskania kredytu bankowego, nie jest obejściem ustawy (zob. powołany wyrok z 25 listopada 2004 r., I PK 42/04). Podobnie takiego zarzutu nie można postawić umowie o pracę nienaruszającej art. 22 kp., nawet gdy jej cel dyktowany był wyłącznie chęcią uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego (zob. powołany wyrok z 25 stycznia 2005 r., II UK 141/04). Przeciwnie jest to zachowanie rozsądne i uzasadnione zarówno z osobistego, jak i społecznego punktu widzenia. Za obejście ustawy nie można uznać także ustalenia przez strony umowy o pracę wysokiego wynagrodzenia. Ustalenie wysokiego wynagrodzenia, nawet gdy już na pierwszy rzut oka jest ono nadmierne, nie jest w ogóle sprzeczne z prawem, poza szczególnymi przypadkami, gdy jego wysokość jest limitowana przez przepisy. Ustalenia takiego wynagrodzenia nie można też kwestionować na gruncie przepisów o zakazie dyskryminacji. Na ich gruncie za naruszenie prawa może bowiem być uznane dyskryminowanie polegające na ustaleniu niższego wynagrodzenia dyskryminowanej osoby, a nie wyższego innej.

Powyższe uwagi prowadzą do wniosku, że zawarcia przez strony niniejszego postępowania umowy o pracę na warunkach w niej określonych, jak również samego ustalenia wysokiego wynagrodzenia za pracę odwołującego R. K. na mocy aneksu z dnia 2 lipca 2012 roku, nie można uznać za obejście prawa, ani za działanie (czynność prawną) sprzeczne z ustawą w inny sposób. Ustalenie wynagrodzenia odwołującego nie narusza też zasad współzycia społecznego. Nie jest to wynagrodzenie rażąco wysokie, nie odbiega znacząco od wynagrodzenia drugiego zatrudnionego pracownika, a ponadto, w ocenie Sądu, odpowiada ono doświadczeniu zawodowemu odwołującego oraz jego wykształceniu, a także jest adekwatne do obowiązków, jakie spoczywają na członku zarządu spółki kapitałowej i zakresu jego odpowiedzialności, w tym ewentualnej odpowiedzialności za zobowiązania spółki w razie jej niewypłacalności.

Mając na uwadze powyższe rozważania prawne oraz zebrany w sprawie obszerny materiał dowodowy wskazać należy, że nie jest zgodnym z rzeczywistością twierdzenie, iż powstanie niezdolności odwołującego do pracy nastąpiło w krótkim czasie od daty ustalenia wynagrodzenia za pracę w wysokości 10.050,00 zł brutto, albowiem wprawdzie na mocy porozumienia z dnia 28 listopada 2012 roku zmniejszono podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia

społeczne do kwoty 2.840,00 zł, która to zmiana obowiązywała, zgodnie z treścią porozumienia od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2013 roku, a przyczyny zmiany wynagrodzenia zostały w toku postępowania wykazane, to jednak już w w/w porozumieniu w listopadzie 2012 roku ustalono, że z dniem 1 stycznia 2014 roku wynagrodzenie odwołującego z powrotem będzie wynosiło 10.050,00 zł, o ile nie zostanie zawarte kolejne porozumienie. Trudno przecież uznać na wiarygodne twierdzenie, że już w dniu 28 listopada 2012 roku strony wiedziały, że w marcu 2014 roku odwołujący stanie się niezdolny do pracy. W związku z powyższym wynagrodzenia w kwocie 10.050,00 zł miesięcznie nie można uznać ani za wygórowane ani też za nieproporcjonalne i nieekwiwalentne do świadczonych przez odwołującego prac.

Uwzględniając zatem powyższe, w tym nieprzedłożenie przez pozwanego jakichkolwiek dowodów pozwalających na poczynienie odmiennych ustaleń faktycznych i ocen oraz mając na uwadze doświadczenie i kwalifikacje odwołującego, należało uznać, iż określenie wynagrodzenia odwołującego w umowie o pracę z dnia 1 czerwca 2011 roku aneksowanej w dniu 2 lipca 2012 roku w wysokości 10.050,00 złotych nie sposób uznać za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Brak zatem podstaw do ustalenia wynagrodzenia odwołującego w wysokości wynagrodzenia obowiązującego w roku poprzednim to jest w kwocie 2.840,00 złotych.

W stanie faktycznym sprawy nie sposób zatem uznać, by zgłoszenie R. K. do ubezpieczeń społecznych z podstawą wymiaru składek ustaloną od wysokości wynagrodzenia 10.050,00 złotych dotyczyło zamierzonego krótkotrwałego wykonywania umowy o pracę za wysokim wynagrodzeniem. Wynagrodzenie przewidziane przez strony w umowie z dnia 1 czerwca 2012 roku i zmienione aneksem z dnia 2 lipca 2012 roku stanowiące podstawę wymiaru składek odwołującego jako pracownika stanowiło zatem wynagrodzenie godziwe, a więc należne, właściwe, odpowiednie, rzetelne, uczciwe i sprawiedliwe oraz było ekwiwalentne do świadczonej przez niego pracy.

Zaznaczyć w tym miejscu ponownie należy, że zgodnie z przepisem art. 3 kpc strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis ten nie nakłada na sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej bez względu na procesową aktywność stron. Wręcz przeciwnie rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Postępowanie cywilne (w tym i postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych) w polskim prawie opiera się na zasadzie kontradiktoryjności, co oznacza, że strony oferują dowody, natomiast zadaniem sądu jest rozstrzygnięcie sprawy na podstawie tych dowodów.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie odwołujący sprostali powyższemu obowiązkowi, w sposób przekonywujący deprecjonując argumenty pozwanego organu rentowego. Ten ostatni natomiast nie przejawiał żadnej inicjatywy dowodowej. Przeprowadzone w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe uzasadnia przyjęcie za podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne odwołującego umówionego w dniu 2 lipca 2012 roku wynagrodzenia za pracę.

Wobec ustalenia, że łącząca odwołującego z odwołującą spółką umowa o pracę z dnia 1 czerwca 2011 roku zmieniona aneksem z dnia 2 lipca 2012 roku jest zgodna z zasadami współzycia społecznego, a w szczególności z zasadą ekwiwalentności składek i świadczeń, Sąd na podstawie art. 477¹⁴§ 2 kpc orzekł jak w pkt. 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania sąd orzekł w punkcie 2 i 3 sentencji wyroku na podstawie art. 98§ 1 kpc w zw. §2 ust. 1 i 2, §3 ust. 1 oraz §11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, pozycja 490). Zgodnie z §2 ust. 1 w zw. z §11 ust. 2 rozporządzenia opłaty stanowiące podstawę zasądzenia przez sądy kosztów zastępstwa prawnego nie mogą być wyższe niż stawki minimalne, o których mowa w rozdziałach 3 i 4, niezależnie od wysokości tych opłat ustalonych w umowie między radcą prawnym a klientem, stawki minimalne wynoszą 60 zł, w sprawach o świadczenia

pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego. Stosownie do § 2 ust. 1 rozporządzenia Sąd może przyznać opłaty wyższe od minimalnych, jeżeli uzasadnia to rodzaj i stopień zawichości sprawy oraz niezbędny nakład pracy radcy prawnego; nie mogą być one wyższe niż sześciokrotne stawki minimalne ust. 2. W myśl §3 ust. 1 tegoż rozporządzenia przy ustalaniu w umowie opłaty bierze się pod uwagę rodzaj i stopień zawichości sprawy oraz wymagany nakład pracy radcy prawnego. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż nie sposób przyjąć jakoby sprawa miała charakter szczególnie zawilej oraz jakoby nakład pracy pełnomocnika odwołującego i pełnomocnika odwołującej spółki był znaczący, co skutkowało zasądzeniem od pozwanego organu rentowego na rzecz odwołujących kwoty po 120 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu, albowiem decyzja pozwanego okazała się nieprawidłowa (pkt 2 i 3 wyroku). Jednocześnie wskazać należy, iż niemożliwym było uczynienie zadość żądaniu odwołującej Spółki zasądzenia na jej rzecz kosztów udzielonej jej pomocy prawnej w postępowaniu zgodnie z przedłożonymi fakturami VAT, albowiem nie zezwala na to przepis art. 98§3 kpc w zw. z art. 99 kpc i przywołane powyżej przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości.

SSO Łukasz Ruszkiewicz